

ÎMPĂRĂTEASA
CELOR
O MIE
DE CERURI

ÎMPĂRĂTEASA
CELOR
O MIE
DE CERURI

RHODA BELLEZA

*Pentru Ate
Tot ce am reușit să realizez
se datorează încrederii tale
în puterile mele.*

PERSONAJELE PRINCIPALE

KALUSIENI

Rhiannon Ta'an:	prințesa moștenitoare a Coroanei, unica supraviețuitoare a dinastiei conducătoare Ta'an
Vincent Limam:	soldat UniForce, eroul serialului <i>Băieții revoluționari</i> de la DroneVision
Andrés Seotra:	fost consilier al defunctului Împărat Ta'an și actual Regent al Coroanei
Tai Simone Reyanna:	guvernanta prințesei moștenitoare Rhiannon
Nero Cimna:	ambasadorul kalusian pe lângă Regență

WRAETANI

Alyosha Myraz:	soldat UniForce, eroul serialului <i>Băieții revoluționari</i> de la DroneVision
-----------------------	--

ORIGINE NECUNOSCUTĂ

Pescarul:	un proscris din Centura Exterioară a galaxiei
------------------	---

PLANETE

KALU:	cea mai populată planetă a galaxiei și căminul ancestral al dinastiei conducătoare Ta'an
--------------	--

TERITORII KALUSIENE

Navrum:	asteroid terraformat
Rhesto:	luna mai mare a lui Kalu, sediul unei centrale nucleare înainte de Marele Război
Tinoppa:	mic asteroid aflat la jumătatea distanței dintre Kalu și Nau Fruma, unde se află cristalele sacre
Chram:	planetă pitică, aliată cu Kalu

FONTIS:	cea mai mare planetă a galaxiei
----------------	---------------------------------

TERITORII FONTISIENE

Wraeta:	planetă distrusă de un atac kalusian cu zece ani în urmă, în timpul Marelui Război
----------------	--

TERITORII NEUTRE

Nau Fruma:	luna mai mică a lui Kalu
Portiis:	planetă exterioară
Erawae:	oraș construit sub cupole de sticlă pe un asteroid în Sectorul Bazorl

Partea întâi

CEI TRĂDAȚI

„După ce li s-au întâmplat mai multe tragedii, s-a crezut că familia Ta'an era blestemată. Astfel că unica supraviețuitoare a tradiției lor, prințesa Rhiannon, era și mai prețioasă în ochii publicului. Un reporter a numit-o Trandafirul Galaxiei, și așa i-a rămas porecla. Era văzută ca o ființă delicată, care trebuia păstrată și protejată până când ajungea la vârsta la care se putea urca pe tron. Dar Rhiannon avea alte planuri.”

Extras din Steaua de fier: o istorie a dinastiei Ta'an

UNU

RHIANNON

Rhee își făcu loc cu greu printre oamenii care aglomerau piața, ridicând praful ce se așeza încet la loc, pentru că gravitația pe Nau Fruma era mică. În timp ce ea trecea pe lângă ei, turiștii străini tușeau și se plângeau, dar fata îi ignoră, căutându-l din privire pe Julian în zona târgului și strângând la piept telescopul lui miniatural. Nu era obișnuită cu mulțimile. Mare parte din viață și-o petrecuse privind mulțimea din balcon, îndemnată să facă cu mâna și să zâmbească, adică să arate cât se putea mai mult ca o doamnă din înalta societate. Dar acum, că se afla printre oameni, Rhee era încântată de înghionțeli și lipsa de rafinament.

Era ora de aur, iar soarele tocmai ce se ascunsese sub linia orizontului. Fata riscă să se uite puțin înapoi și văzu că unul dintre tasinni înota în marea de trupuri care se mișcau, îndreptându-se spre ea. Uniforma lui strâmtă, kaki, și epoleții strălucitori se vedeau de la o poștă printre hainele de în viu colorate. Pielea lui era cenușie și palidă, spre deosebire de pielea celor crescuți pe această lună

deșertică, obișnuiți cu soarele natural, nu cel din razele refractate și orașele acoperite de cupole, de pe Kalu. Din poziția ei, fata văzu că el dusesese mâna la pistolul electric de la brâu. Tasinnii erau garda ei de corp, garda regală, tehnic vorbind, dar păreau mai degrabă o relicvă a domniei tatălui ei, care nu aveau nicio legătură cu viața ei de pe Nau Fruma. Erau un grup de luptători de elită, aleși dintre soldații UniForce și antrenați să-i protejeze siguranța personală. Acest soldat era unul dintre mulții trimiși să o caute ca să se întoarcă pe planeta ei natală, Kalu.

Avea doar șase ani când plecase, imediat după ce întreaga ei familie murise într-un accident, un „incident”, după cum se exprimaseră autoritățile, o tragedie pe care Rhee fusese, se părea, norocoasă că o putuse evita. Dar ea știa mai bine care era situația. Două lucruri îi erau clare: familia ei fusese omorâtă, iar ea ar fi trebuit să moară împreună cu ei.

Un foc de artificii artizanal se auzi șuierând pe cerul care se întuneca, furia lui ascuțită domolindu-se într-un fluierat slab. Explodă la distanță. Ea se întrebă dacă și familia ei avusese parte de un sfârșit asemănător, rapid și fără suferință. Rhee ascunse telescopul în buzunar și își lăsă gluga mai mult peste față ca să-și acopere ochii de culori diferite, unul căprui și unul negru. Își ascunse coada împletită, neagră ca smoala, și viră scurt printre două corturi, strecurându-se pe lângă doi bărbați care râdeau. Se feri de o femeie înaltă, care căra o colivie, și se sperie de pasărea albă dinăuntru care bătu scurt din aripi. Întâmplarea o făcu să se simtă prost. „Fii mereu pregătită!” îi spunea întotdeauna Veyron, ridicând palmele

bătătorite ca ea să-și poată exersa mișcările de box. Trecea prin toate exercițiile până când singurul lucru pe care îl mai putea auzi erau bătăile propriiei inimi, pulsându-i în urechi. În dojo nu era nici fată, nici prințesă. Era numai o serie de intenții: ferește, lovește, parează, ucide.

Ucide.

Acum avea un nod în stomac, de parcă ar fi înghițit unul dintre cactușii pe care îi găseau ea și Julian când se strecurau dincolo de zidurile palatului. Mirosul de fum și de carne arsă de la una dintre tarabele din apropiere o făcu să icnească. O fată derkatziană cu ochii galbeni ședea pe un scăunel și își făcea vânt cu o mână, în timp ce în cealaltă agita o legumă rădăcinoasă.

- Crescută din pământ adevărat, striga ea către trecători.

Toată lumea era pe-afară: călători și negustori de la marginea universului, familii din oraș, turiști bogați. În seara aceea era ajunul ploii de meteoriți Kamreial, care se vedea o dată la 149 de ani. „O dată în viață”, spuneau holoreclamele. „Nu veți mai avea această șansă.” Era exact motivul pentru care Regentul aranjase ca Rhiannon să revină în seara aceea în capitala Sibū. Preaiubitul Trandafir al Galaxiei se reîntorcea pe Kalu într-o ploaie de stele. Era numai o chestie de propagandă: o minciună sfruntată, împachetată și livrată cu o fundă uriașă. Rhee și Regentul Seotra nu se iubeau prea tare, fiindcă acesta din urmă preluase controlul asupra tronului până la majoratul lui Rhee. Fusesse prietenul din copilărie al tatălui ei și un erou de război decorat, înainte să intre în politică și să devină unul dintre cei mai apropiați consilieri ai Împăratului.

Până când Regentul Seotra îi trădase familia.

Familia Ta'an era de viță nobilă, foarte veche. Deținuseră tronul timp de douăsprezece generații, și primele mențiuni despre ei datau cu trei secole în urmă. Fuseseră printre primii coloniști din est. Solul negru de pe Kalu făcea parte din ființa lui Rhee, îi curgea oceanul în vene, iar rădăcinile copacilor erau rădăcinile ei. Petrecuse săptămâni în șir amintindu-și de copilăria ei din capitală, ca să se simtă ca acasă la întoarcere.

Seotra fusese cel care obținuse sprijin pentru ca Rhee să ajungă pe Nau Fruma. „E mai sigur pentru ea”, spusese el. E drept că luna era neutră din punct de vedere politic, conform Tratatului Urnew, dar o îndepărtase pe Rhee de dreptul ei din naștere – tronul. Fusese o mișcare de forță prin care Seotra încercase să păstreze funcția de Regent și să-i blocheze lui Rhee ascensiunea la putere. Seotra era îngrijorat.

Pe bună dreptate, de altfel, fiindcă Rhee avea de gând să-l facă să plătească pentru toate nenorocirile pe care le abătuse asupra familiei ei. Se antrenase ani de zile pentru momentul în care i-ar fi luat și puterea, și viața.

Își dorea doar să-l poată ucide de mai multe ori, dacă s-ar fi putut.

– Onoare, curaj, loialitate, șopti ea.

Privi în urmă către palatul unde își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei. Era construit pe un deal, la mică distanță de oraș, deși părea că le desparte o lume întreagă – o închisoare menită s-o țină departe de realitate și de destinul ei. Mai demult, fusese cea de-a doua locuință a familiei. La est se vedea craterul unui vulcan vechi, izolat, care se ridica din mijlocul câmpiilor deșertice din

jur. Piatra Coroanei. Guvernanta lui Rhee, Tai Reyanna, remarcase chiar cât de potrivit era ca fata să locuiască atât de aproape de o coroană.

– *Eweg nich!* bubui o voce lângă Rhee, pe care aproape că o dădu pe spate un modrussel.

Tentaculul acestuia îi lăsa o urmă lipicioasă pe haine. Fata se uită peste umăr, dar observă doar niște antene care ieșeau dintr-un veșmânt cu guler înalt, iar hainele creaturii erau îmbibate cu o secreție alunecoasă – când era foarte cald, modrusselii transpirau din greu. Începu să meargă mai repede. Cum ajunsese în piață, primi un mesaj pe cub, iar privirea îi căzu pe semnalul de apel de la Tai Reyanna. Simți sângele cum i se puse în mișcare.

Taii erau o sectă de profesori și îngrijitori, iar Simone Reyanna făcea parte din elita ordinului. Ea se afla în slujba familiei regale și fusese guvernanta exclusivă a lui Rhee de când murise familia regală. Rhee nu era obișnuită să nu răspundă la apelurile lui Tai Reyanna. Dar nici pe fugă nu mai fusese niciodată.

Rhee știa prea bine ce avea de făcut. Trase aer adânc în piept, apoi apăsă cu degetul butonul din spatele urechii drepte. Simți imediat o amețeală și un soi de dezorientare, de parcă i s-ar fi furat un lucru esențial. Era siguranța de a fi online, de a nu te putea pierde niciodată, conștiința faptului că orice gând și orice experiență erau înregistrate și puteau fi redade oricând, ori de câte ori voiai.

Dar era și o senzație de libertate. Nu se mai înregistra nimic, nu se putea accesa nimic. Cel puțin, nu amintirile pe care le programase să și le recupereze imediat și complet, amintiri care păreau să o absoarbă. Cubul fiind oprit, nu mai auzea sporovăiala din jur în dialectul

ei matern, kalusian, ci în toate limbile sistemului solar. Strămoșii ei se descurcaseră foarte bine fără cuburi, iar Rhee se întrebă cum putuseră să învețe atât de multe limbi doar prin studiu.

– Au băgat la licitație și droizi, modele scoase din producție... zise un băiat din fața ei.

O izbi accentul lui cântat, specific celor de pe Nau.

Julian. Băiatul se întoarse chiar când ea îl identificase în mulțime. Ochii lui albaștri se măriră pe loc. Fuseseră la fel de înalți de când se cunoscuseră până în urmă cu câțiva ani, când el crescuse brusc. Acum privea în sus către el, chestie care o enerva la culme, pentru că era genul de competiție pe care n-avea cum s-o câștige.

– Șșș! apucă ea să spună înainte ca el s-o strige pe nume. Oprește-ți cubul! Repede, adăugă ea atunci când el păru că ar vrea s-o contrazică.

– Ești paranoică, zise el.

Se spunea că era imposibil să spargi codul unui cub, dar umblau zvonuri cum că Seotra și lacheii lui monitorizau astfel cetățenii, invadându-le amintirile și observațiile prin intermediul cuburilor, iar Rhee nu putea să riște așa ceva.

– Mi-a zis mama că înnebunești dacă ți-l oprești prea des.

Așa se spunea, da. Cei mai mulți oameni își petreceau tot timpul online, dar existau comunități întregi – sute de mii de oameni din Centura Exterioară – care nu aveau instalate cuburi native. Și ce contau câteva minute offline, din când în când? Rhee nu putea spune că-i plăcea senzația, dar îi plăcea faptul că nu se simțea confortabil. Cu fiecare minut pe care îl îndura, se simțea mai puternică.

– Oprește-l odată! zise Rhee.

- Urăsc senzația asta, se plânse Julian, dar își duse un deget la gât și se strâmbă de parcă ar fi fost înțepat cu un ac uriaș. Ce faci aici, de fapt?

Rhee se relaxă.

- Păi, *ma'tan sarili* și ție, mormăi ea salutul kalusian printre dinți.

Ar fi vrut ca el să se bucure? Nu era sigură.

Își băgă mâna în buzunar și pipăi telescopul rece cu degetele. Era al lui Julian - pentru totdeauna. Se cunoșteau încă de când o surghiunise Andrés Seotra, mă rog, practic o surghiunise pe Nau Fruma, în urmă cu șase ani când ajunsese Regent.

- Mi s-a amânat zborul, adăugă Rhee.

Nu era chiar o minciună, pentru că aparatul nu putea pleca fără ea.

Julian privi în spate către băieții cu care vorbise până atunci, apoi se întoarse spre față și o împinse mai adânc în mulțime. Pe piele avea un strat de praf, care îi încălcase părul blond-închis. Tatăl lui, Veyron, avea și sânge de wraetan - dar Julian arăta ca un nautez get-beget. Stră-străbunicul lui din partea mamei se numărase printre primii coloniști de pe Nau Fruma.

- Cuburile de la *Eliedio* sunt printre cele mai sigure de pe piață, zise Julian, întinzând mâna spre cub, din reflex. Numai 2% dintre ele au avut defecte și n-au fost niciodată accidente...

- Nu de-aia am plecat. Nu mi-e teamă, dacă asta credeai, spuse Rhee.

Apoi îl apucă de mână ca să nu pornească aparatul. Îi lăsă însă repede mâna, pentru că de la ultimul exercițiu în care se luptaseră se simțea ciudat când se atingeau.

- Bine.

Băiatul își înclină capul și o privi chiorâș, lucru pe care îl mai făcuse de un milion de ori. Rhee simți nevoia să-și îndrepte spatele când o măsură din cap până-n picioare, așa sigur pe el cum se arăta.

- M-am gândit că, din cauza a ce s-a întâmplat cu familia ta... continuă Julian.

- Hai să mergem! îi spuse fata și îl apucă de marginea mânecii. Mă caută tasinnii.

Rhee îl făcu s-o urmeze printre tarabe, bucuroasă că Julian nu putea să-i vadă fața. Nu voia să vorbească despre familia ei. Îi povesti, în schimb, cum fugise, cum scăpase de tasinni și cum evitase apelul lui Tai Reyanna.

Îl strângea pe Julian de cămașă de parcă el ar fi fost salvarea ei. Era cel mai bun prieten, singurul prieten, de fapt, și era fiul antrenorului ei, Veyron, care îi pregătise pe amândoi în ultimii nouă ani. Lui Julian nu-i plăcea deloc să fie offline, nici măcar un moment. Trebuia să știe mereu totul și îi plăcea să apeleze la cub ca să revadă vreo amintire și să arate că avea dreptate, sau să-i dea peste nas lui Rhee. Era înnebunitor. Dar acum Rhee se întrebă dacă ei i-ar lipsi.

Se însera. În jur străluceau sute de lampioane. Întu-nericul cuprindea rapid orașul, iar Rhee simțea din ce în ce mai acut că trebuie să se grăbească. Soarele era o stea mare, arzătoare, care era pe picior de plecare - întocmai ca și ea. Atâta doar că ea nu știa dacă avea să se mai întoarcă. Nu dacă se întâmpla ceea ce plănuise.

Trecură pe lângă o mulțime adunată în jurul unui ring improvizat, unde doi scorpioni își dădeau târcoale. Mai multe creaturi erau ținute sub borcane de sticlă

și încercau să se târască afară. Un agent de pariuri cu coatele ascuțite striga cotele și lua banii pe o latură a ringului.

- Cât timp mai ai? întrebă Julian. Când pleacă naveta? Acum o oră.

- Mergi, mergi, îi aruncă ea peste umăr, în loc de răspuns.

- *Zuilie*, pufni Julian, și când o să fii împărăteasă, tot așa o să faci pe șefa?

Glumea. Rhee era autoritară tot timpul, și la concursul de tras cu arcul, și la furat de prune-de-lună, și când le făceau farse celor care aveau grijă de Rhee zi și noapte. Dar acel cuvânt - împărăteasă - îl simțea ca pe un fum negru, gros, care îi invada plămânii. O vale întreagă de flori kalusiene avea să fie tăiată ca să decoreze capitala la încoronare, în ziua când împlinea 16 ani. Peste doar o săptămână avea să dea ochii cu Seotra. Atunci, în sfârșit, venea momentul răzbunării.

Oftă din greu, se opri și se întoarse spre Julian.

- Ascultă, am venit să-ți spun... „Nu merit asta.” Să-ți spun că nu-mi doresc asta, continuă ea.

Rhee ridică telescopul pe care Julian i-l strecurase în geantă înainte să-și ia la revedere. După părerea ei, instrumentul costase salariul lui de la sere pe multe luni. Era din argint, un metal extrem de rar și scump, care se extrăgea doar din Centura Exterioară.

- E cadoul de ziua ta, spuse Julian, încet. Nu trebuia să-l găsești decât după ce decolai.

Rhee scutură din cap. Îi rănise sentimentele, asta era clar. Dar era un cadou prea generos.

- Nu-ți place, continuă el fără niciun fel de inflexiune.

- Nu fi prost! spuse ea și-i împinse telescopul în palmă. Nu e vorba că nu-mi place. De parcă ar fi fost posibil ca un așa obiect să nu-i placă cuiva. Atâta că...

Nu știa cum să-i explice ca el să priceapă. De fapt, îi plăcea chiar foarte mult. Îi plăcuseră toate lucrurile primite de la el de-a lungul timpului, deși erau mai ales obiecte pe care le găsisese. Un craniu mic de liliac, albit de soare, sau un cristal tăios care reflecta lumina într-un curcubeu dacă prindea o rază. Rhee avea să lase în urmă toate aceste lucruri. Nu i se părea corect să accepte ceva de la el. Simțea că, dacă era să ia ceva de la Julian, ar fi trebuit ca și inima ei să fie la fel de pură ca a lui.

Julian desfăcu telescopul. Fiecare compartiment era mai subțire decât cel dinainte, până la ocular. Deschis complet, era lung cât brațul lui. Chiar atunci trecu pe lângă ei un copil cu un lampion aprins, iar fața lui Julian fu luminată pentru un scurt moment. Din unghiul acela, fata îi văzu cicatricea de pe bărbia despicată cu mai mulți ani în urmă, când escaladase zidul de sud al palatului ca s-o vadă pe ea. Se întorsese de la vechile ruine, căutând șerpi-de-lună, iar în acea noapte venise să-i arate pieile năpârlite, albe ca laptele.

- Uită-te acolo! zise Julian arătându-i constelația Terecot. Îi dădu înapoi telescopul. Nu pierde punctul ăla din ochi.

Sus, pe cer, părul fecioarei se desfăcea într-o spirală care se termina cu un punct portocaliu, luminos.

Rhee se strădui ceva până să-l identifice prin telescop. Vedea doar cerul negru-albăstrui și, cum tot încerca să se uite când la stânga, când la dreapta, deveni nerăbdătoare. Se ridică pe vârfuri, ca și cum câțiva centimetri în plus ar fi putut s-o aducă mai aproape de stea. Julian îi îndreptă

telescopul mai sus. Simți palmele lui bătătorite cum îi cuprindeau palmele. Gluga îi căzu când își îndreptă capul și simți răsuflarea lui pe ceafă. Fără s-o cheme, de la sine, o amintire îi invadează brusc mintea și îi produse un frison. Era momentul din urmă cu o săptămână când o prinsese la podea în dojo. Dacă și-ar fi întors capul doar câțiva milimetri... Icnii când apărură în vizor Kalu. Pe suprafața planetei se vedeau unduiri portocalii și albe. Arăta exact ca desertul pe care îl făcuse mama lui Julian când Rhee împlinise 12 ani – frișcă bătută, pusă pe o bucată caldă de tenkang – simplu, delicat și aproape prea frumos ca să fie mâncat. Îi plăcuse mult mai mult decât prăjitura elaborată importată de pe Kalu.

– O, sfinți strămoși! E minunată!

– Știi că atmosfera de pe Kalu e atât de densă, încât nu există culoarea galben pe cerul de apus?

– Nu, nu știam asta, răspunse ea absentă, privind încă la planeta strălucitoare.

Își amintea cerul, și răsăritul, și apusul, mai ales ultimul apus petrecut pe Kalu, cu nuanțele de albastru și violet care se iveau la orizont și se întindeau pe cer.

Din momentul în care auzise că familia ei murise umblase printre toate amintirile din cub, încercând să găsească ultimele momente petrecute împreună, dar ar fi fost mai bine pentru ea să n-o facă. Părul mamei, cenușiu și creț, cearcănele negre de sub ochii tatei, sora ei care o ignora cu bună știință. Cu toții supărați, dezamăgiți, arătând mai reci în amintirea ei decât fuseseră de fapt. Ca și cum ar fi fost morți de ani de zile.

Nimeni nu-ți spunea cum funcționa, de fapt, procesul de revedere a amintirilor, cât de repede putea strica

lucrurile pe care le iubeai. Rhee alege să se bazeze pe memoria ei organică și să-și aducă aminte numai momentele bune: când Joss îi strecura myrah uscat și caramelizat în pat când era bolnavă, când insista pe lângă croitor să le facă și lor câte o pereche de pantaloni ca ai tatei, când își arunca umbrela de soare ca să facă roata, de nu știi câte ori, în câmpurile de hrișcă din preajma palatului. Tatăl ei, un bărbat înalt, care o ridica cu ușurință pe Rhee pe umeri pentru plimbarea zilnică în jurul zidurilor. Și mama, care îi desfăcea în fiecare seară cozile împletite strâns – ceva ce ar fi putut să facă o servitoare – și îi freca pielea capului cu ulei de lavandă.

„Să fii fată cuminte”, fusese ultimul lucru pe care i-l spusese mama lui Rhee. Iar ea își amintea că dăduse din cap că da, o să fie cuminte. Dar mințise.

Tatăl lor îi dăduse fiecareia dintre surori niște mone-de speciale, suvenire dintr-o călătorie pe care o făcuse în Sectorul Bazorl – una pentru Joss și una pentru ea. Când, în noaptea aceea fatidică, tata urcase familia în navetă, Joss și Rhee se certau care să apese butonul și să pornească propulsorul cu reacție.

– Stele – ești proastă. Pământ, tot proastă ești, îi spusese Joss lui Rhee, aruncând moneda în sus ca să-i arate că nu conta pe ce parte cădea.

Rhee avea șase ani și era furioasă. Se strecurase afară din navetă când părinții nu erau atenți. Voise să-și ia propria monedă și să-i arate lui Joss că era și mai proastă. Se purtase ca un bebeluș, exact cum îi spunea Joss mereu.

Era prinsă de gravitație când pornise naveta, când decolase în atmosferă și dispăruse. N-avea de unde să știe

că nu se mai întorcea niciodată, că la exact patru minute de la decolare avea să ardă în dreptul inelelor exterioare ale lui Rylier și să se prăbușească, ucigându-i pe loc pe toți cei de la bord.

Și asta numai pentru că tatăl ei își dorise să fie pace. Semnarea Tratatului Urnew, care pusese capăt Marelui Război interplanetar, îl costase viața. Seotra îl avertizase. „Jumătate dintre ființele care locuiesc în galaxie îți vor moartea”, mârâise el, cu mâinile înfipite în gulerul tatei. „Chiar poporul tău o să te tragă la răspundere.” Rhee intrase în fugă chiar în acea clipă, întrerupând momentul de cumpănă. Nimeni nu-i mai vorbise tatălui ei astfel și nici nu se mai purtase așa de brutal cu el. Rhee își încleștă pumnii aducându-și aminte de cuvintele Regentului, de amenințarea pe care o simțise în vorbele lui când redase amintirea prin cub, în căutarea frânturilor de memorie despre tata.

„Chiar poporul tău o să te tragă la răspundere.” Adică Seotra avea să-l pună să plătească pentru ce făcuse. Îl convinsese pe tata să-și ia familia și să fugă de un pericol iminent care îi păștea pe planeta Kalu. Dar Seotra chiar fusese singurul pericol. Odată familia urcată pe navă, izolată de toți prietenii și aliații ca să se păstreze secretul, ar fi fost foarte ușor pentru Seotra să orchestreze explozia care le luase viețile. Și Rhee nu se îndoia nicio clipă că mai ucisese mulți oameni înainte să-i omoare familia în acea zi.

Niciodată nu mai împărtășise această amintire cu altcineva. Nimeni n-ar fi crezut un copil. Iar acum, că era destul de mare, la doar câteva ore distanță de momentul când avea să devină împărăteasă, nu mai avea nevoie să spună nimănui. Se putea răzbuna în termenii ei.

- Te rog, ia-l, zise Julian, arătându-i telescopul din mâna ei. Să zicem că n-ar fi un cadou de ziua ta. Să zicem că ți-l împrumut până când ne vedem din nou.

„Până când ne vedem din nou“, își repetă ea în minte. Dar atunci, lucrurile vor sta cu totul altfel. Învățase că nu exista nicio garanție pentru nimeni și nimic.

Cerul negru era străbătut de dungi portocalii și roșii care străluceau, ardeau, fierbeau. Meteorii cădeau cu o viteză incredibilă, iar marginile lor luau foc. În jurul lor izbucniră urale, iar lumea începu să aplaude. Rhee nu putea înregistra momentul. Trebuia să-și amintească singură cum se simțise atunci, privind spre eter, cu fiecare teamă și bucurie fierbând în străfundul sufletului ei, ca pietrele arzătoare care brăzdau cerul. Cu fiecare flamă se contura tot mai clar întrebarea care o măcinase de ani de zile: de ce ea? De ce supraviețuise ea?

- Crezi că sunt un om bun? îl întreabă ea deodată, cu un nod în gât.

- Rhiannon... începu Julian, dar apoi se opri.

După tot acel timp, ea nu era încă sigură dacă îl mai auzise vreodată rostindu-i numele întreg, și nu-i plăcea cum suna. Era cumva oficial, o făcea să se simtă departe de el, de viața de aici. Dar nu asta își dorea de fapt? Nu era mai bine pentru toată lumea?

Julian păru că voia să spună ceva serios, dar apoi scutură din cap și îi luă mâna.

- Cred că ești ciudată.

Se mai ținuseră de mâini de nenumărate ori până atunci, ca să se ajute unul pe altul să treacă de creasta dunelor sau să se ridice de pe salteaua din dojo. Dar acum, el și împleti degetele cu ale ei și o strânse ușor.

Rhiannon își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă ar trebui să strângă și ea, dacă însemna ceva, dacă nu cumva se gândea prea mult.

Din mulțimea aflată în stânga ei se auzi un murmur. Oamenii se dădură la o parte ca apele în fața provei unei bărci, lăsând loc unui bărbat înalt, cu părul alb. Era prea bătrân ca să fie tasinn. Mergea puțin într-o parte și avea un pas ușor ciudat, de parcă ar fi avut un picior mai scurt. Veyron. Rhee și Julian își desprinseră cu greu mâinile.

La lumina unei lanterne din apropiere i se văzu expresia de pe chip: tristă, înțelegătoare, severă. Veyron abia se uită la fiul lui, dar apăsă pe un buton de pe gât și spuse ceva în cub. Fata îi citi pe buze: am găsit-o.

Cu fiecare pas pe care îl făcea Rhiannon, coridorul lung și alb al navei *Eliedo* părea să se îngusteze – de parcă vehiculul imperial ar fi strâns-o în chingi.

Se terminase. Părăsiseră Nau Fruma și vor mai trece ani buni până să-l revadă pe Julian. Nu era tristă, o cuprinsese doar un fel de amorțeală statică. Alesese să nu-și dea drumul la cub, pentru că nu voia să-și amintească nimic din tot ce i se întâmpla. Rhee se concentra asupra hainei lui Veyron, care îi atârna la spate ca un steag în bernă. Pentru că ea urma să fie împărăteasă, regulile de protocol spuneau că nimeni nu avea voie să meargă înaintea ei. Dar Veyron era, în mod evident, încă supărat pe ea pentru că fugise. Își dădea seama că Tai Reyanna era iritată de această încălcare de protocol, pentru că intenționat rămăsese în urma lui Rhee, deși, de obicei, mergea în același rând cu ea.

- Pentru sosirea ta se pregătesc tot felul de festivități, zise Tai Reyanna cu accentul ei aspirat, de înalta societate, deseori îndemnând-o și pe Rhee să-l folosească.

Mergea încet, cu pași apăsați, așa cum făcea totul, iar Rhee auzea multiplele straturi ale robei oficial de mătase cum fâșâiau când se mișca.

- Minunat, răspunse Rhee.

Nu intenționase să sune atât de sarcastic. Călca greu și, deși știa că la mijloc era gravitația navei, avea și o senzație de greutate în piept, ca și cum inima i-ar fi pompat metal lichid în corp. Părul îi fusese împletit atât de strâns, încât o durea pielea capului. Își privi mâinile. Simțea încă în palmă fiorul atingerii lui Julian.

- Da, e minunat, o acompanie Tai Reyanna.

Rhee înțelese prea bine din vocea ei intenția de a o certa. Tai Reyanna era kalusiană, ca Rhee, cu pomeții lați și pielea măslinie.

- Împărăteasa noastră, în sfârșit acasă. Ai văzut hoștirile de azi? întrebă Tai Reyanna.

Cum Rhee dădu din cap că nu văzuse nimic, guvernanta Tai luă un dispozitiv portabil și proiectă o imagine tridimensională în aer, în timp ce mergeau. Apăru o siglă - Numărătoarea inversă până la încoronare - cu scrisul cursiv înconjurând o fotografie a lui Rhee de anul trecut - îmbunătățită digital ca să scoată în evidență scântele verzi din ochiul căprui. Nu zâmbea în acea imagine care, conform focus grupurilor de pe Kalu, o făcea să pară mai mare și mai hotărâtă. Se dusesse o campanie media susținută în ultima vreme, care să convingă publicul că o adolescentă putea conduce galaxia.

- Ne mai despart doar douăsprezece ore de momentul istoric în care prințesa Rhiannon Ta'an va depune jurământul de sânge și va jura credință poporului de pe Kalu, anunță Nero Cimna.

Apărut sub formă de hologramă care, chipurile, mergea alături de Rhee pe coridor, gazda emisiunii purta o cămașă neagră cu mânecă scurtă și un guler înalt, rotunjit, uniforma obișnuită pentru diplomați. Ca ambasador la Regență, îi luase mai multe interviuri lui Rhee în ultimele luni. O întrebase o serie de frivolități despre încoronare și zâmbise într-un mod care îi scotea în evidență profilul puternic, ceea ce o făcuse pe Rhee să roșească. Același efect îl avea asupra a milioane de telespectatori.

- Se fac ultimele pregătiri, continuă Nero.

Rhee văzuse în studio cum îl filmau camerele din toate unghiurile. Transmisia holografică se adapta costumului și integra cea mai bună experiență pentru privitori. Apoi imaginile înregistrate lăsară loc unei transmisii live din Valea Lenys de pe Kalu, chiar în apropiere de capitală. Dealurile domoale, verzi și bogate, creau un amfiteatru natural unde va avea loc ceremonia de încoronare. Toți ochii aveau să fie ațintiți asupra lui Rhee în timpul ritualului, care presupunea să-și cresteze palma ca simbol al faptului că își dădea sângele pentru Kalu. Mii de oameni erau deja adunați și aveau să aștepte toată noaptea. Încă mai soseau aranjamente florale și o mică armată de oameni păreau să miște diverse lucruri încoace și-ncolo, fără niciun rost. Întregul eveniment arăta extravagant, îngreșător de frumos și semănând izbitor cu alte evenimente orchestrate de Seotra.

- O să le vedem în persoană cât de curând, zise Rhee, îndepărtând cu blândețe mâna lui Tai Reyanna.

Guvernanta întrerupse transmisia, așa că holograma se făcu mică și apoi dispăru.

- Abia aștept să vorbesc cu Regentul Seotra. O să fie disponibil când ajungem?

Rhee simți gustul acru și amar în gură când îi rosti numele, dar trebuia să-i verifice toate mișcările.

- Desigur, spuse Tai Reyanna ridicând o sprânceană și aruncându-i o privire întrebătoare lui Rhee. Se pregătește de luni de zile pentru întoarcerea ta.

„Iar eu mă pregătesc de ani de zile pentru asta“, fu cât pe ce să răspundă Rhee.

Veyron nici măcar nu le luă în seamă conversația. Părea chiar mai tăcut decât de obicei în seara aceea - iar ea simțea rușinea familiară pe care i-o inspira deseori antrenorul: faptul că îl dezamăgise.

- Trebuie să discutăm logistica întoarcerii tale, continuă Tai Reyanna când ajunseră la o intersecție de coridoare. Să mergem pe puntea de comandă? Căpitanul e gata să se întâlnească cu noi.

Rhee stătea între cele două culoare, iar mintea îi căuta febril variante ca să evite orice avea de gând guvernanta Tai. Ar fi trebuit să treacă prin fața întregului echipaj, care era, fără îndoială, furios pe ea pentru că fugise mai devreme.

- Poate fata are nevoie să se odihnească mai întâi, spuse Veyron, cu spatele încă la ele.

- Da, aș vrea. Veyron ar putea să mă conducă la apartamentul meu, se grăbi Rhee să răspundă. A fost o zi lungă.

El nu era un om prea vorbăreț, dar era foarte receptiv. Îi dăduse o cale de scăpare.

În afară de faptul că-și strânse ușor buzele, Tai Reyanna își ascunse bine nemulțumirea. Rhee știa că guvernanta n-ar recunoaște niciodată faptul că o deranja originea pe jumătate wraetană a lui Veyron. Mai existau încă răni vechi, din Marele Război. Rhee se temea că nu aveau să se închidă niciodată pe de-a întregul.

- Da, așa e, a fost o zi lungă, zise Tai Reyanna după un moment de tăcere. O să ne întoarcem după ce te odihnești puțin.

I se auzeau acuzele în glas. Fusesse o zi lungă pentru că Rhee îi făcuse să întârzie zborul.

Cu cât se apropia încoronarea, cu atât Rhee avea curajul să o înfrunte pe guvernanta Tai, deși nu se schimbase cu nimic amestecul de teamă și respect pe care îl resimțea față de femeia aceea. Își înclină capul în fața lui Tai Reyanna, înainte ca aceasta să-și schimbe părerea, în esență trimițând-o în camera ei. Pălăria ceremonială Kalu pe care o purta Rhee se mișcă puțin, iar ea se văzu nevoită s-o îndrepte cu mâna. Avea o pană colorată care se aduna în creștet. Fusesse obligată s-o poarte, la fel cum fusesse obligată să se schimbe în rochia roșie brodată cu auriu. I se curățase praful de pe brațe, pe care acum i se făcuse pielea de găină.

Veyron și Rhee își continuară drumul după ce Tai Reyanna se scuză și se retrase. I se părea ciudat că mergeau în tăcere - mai ales după lunga procesiune de tasinni și verificări de securitate. De fiecare dată când Rhee se plângea de escortă, încă de când era o copilă, Tai Reyanna răspundea mereu la fel: „Îți asigură protecția”.

Iar Rhee nu pierdea ocazia să-i dea replica: „Nicio securitate din toată galaxia nu mi-a protejat familia”.

La capătul coridorului, Veyron bătut un cod pe o tastatură argintie. Când Rhee îl ajunse din urmă, ușa se dădu într-o parte cu un șuierat și se deschise spre o cameră mare cu ferestre până în tavan. Hologramele strămoșilor acopereau singurul perete solid din cameră. De-a lungul șirului de holograme erau adunate mici ofrande – cereale, fructe, myrah caramelizat. Nu era apartamentul ei, ci o cameră de rugăciuni. Îi făcu un semn din cap lui Veyron, cu respect și recunoștință. El fusese crescut pe Wraeta, iar cultul strămoșilor nu făcea parte din religia lui, dar știa că pe ea o liniștea ritualul.

Rhee păși spre ferestre, se aplecă în fața fiecărui strămoș și aprinse tămâie, până ce ajunse la portretele familiei: tata, mama și Joss. Dacă le-ar fi fost descoperite trupurile, cu cuburile intacte, ar fi putut să pună deoparte unele dintre amintirile lor. Dar și acelea dispăruseră în ziua morții lor.

Prin sticlă se vedea ploaia de meteoriți care spărgea întunericul. În spațiu, Rhee văzu un punct portocaliu care pulsa.

Kalu nu mai părea doar un punct fix pe cerul enorm, cu viitorul ei, pe care și-l asuma. O trecu un fior. Se va întâlni cu diverși demnitari și Tai Reyanna o pregătise cu privire la obiceiurile diferitelor planete, până când ajunsese să facă reverențe, plecăriuni și semne și în somn. Dar încă mai erau multe de învățat.

Își atinse instinctiv gâtul ca să-și amintească un moment cu toată familia luând micul dejun, apoi tresări când își dădu seama că nu avea cubul pornit. Amintirile nu

erau organizate cronologic, ci în funcție de cât de des le reda în mintea ei, iar aceasta era printre primele în ordine. Dar acum, fără cub, Rhee trebui să caute amintirea, să închidă ochii și să pipăie printre celelalte amintiri ca printre rădăcinile unui copac.

Tata stătea în capul mesei lungi, ținându-le, ca de obicei, prelegeri.

- Când o să fii împărăteasă, trebuie să fii corectă, dar hotărâtă, spunea el întinzându-și untul pe pâine dintr-o mișcare, demonstrativ.

Vorbea cu Josselyn, desigur. Sora ei mai mare știuse dintotdeauna că ea va fi conducătoarea.

Ciudat. Fără cub, unele fragmente ale amintirii se pierdură în fundal, în timp ce altele ieșiră mai clar la suprafață. De exemplu, cum Josselyn dăduse câte o bucățiță de carne copoilor, pe sub masă, făcându-i complice cu ochiul lui Rhee. Prin cub, nu redase niciodată atât de mult din amintire.

Deschise ochii când pe cer izbucni o serie uimitoare de flăcări. Urmele portocalii rămaseră ca niște gheare în întuneric și se pierdură repede. Liniștea făcea momentul aproape sacru. Sau era un semn divin.

Se întoarse spre antrenorul care își înlănțuise mâinile la spate. Se uita pe fereastră, cu umerii drepți și pieptul bombat. Ca un soldat ce era. Nu rostise aproape nimic de când se imbarcaseră.

- Ești supărat pe mine? îl întreabă ea.

- Nu, răspunse Veyron, deși n-o privea în ochi. Dar în capitală nu se face așa ceva. Nu ți-ar fi tolerat nimeni fuga de responsabilități.

- N-au decât să creadă ce vor.

Obiceiul ei de a purta pantaloni, stăpânirea artelor marțiale, toate li se vor părea ciudate. Dar Rhee se temea de ceva mai rău decât opinia publică. Se temea că, după tot acest timp și toate pregătirile, va încremeni când va veni momentul să-și răzbune familia și să-l omoare pe Seotra.

Pe de altă parte, nu-l putea lăsa în viață. Se prefăcuse a fi prietenul tatălui ei, dar el fusese cel care le aranjase plecarea și îi condusese în noaptea aceea. De câte ori nu-și redase în minte exact acea amintire, a luptei pe care o întrerupsese chiar ea?

„Jumătate din galaxie te vrea mort.” Dinții rânjiți ai lui Seotra. Siguranța, ura din vocea lui. Desigur că acesta fusese motivul pentru care tatăl ei le adunase în toiul nopții. Seotra îl făcuse pe împărat să creadă că trebuiau să fugă ca să scape cu viață, apoi le distrusese nava.

– Prințesa moștenitoare a fost mereu încăpățânată, zise Veyron.

Prințesa moștenitoare. Se încruntă către antrenor.

– Știi bine că nu suport titlul ăsta.

Era titlul de drept al lui Joss. Ea era moștenitoarea și Rhee urma să devină împărăteasă numai pentru că ea murise.

El dădu din cap și privi spre ușa din spatele lor. Luminele meteorităilor aruncau scânteii roșii pe fața lui.

– Da, știu. Dar, când înaintăm în vârstă, trebuie să acceptăm cine am devenit.

– Ce vrei să spui?

Ceva din tonul lui făcu să i se ridice părul de pe spate.

Veyron se întoarse și ea văzu pentru prima dată expresia de pe chipul lui. Pielea cafenie, de wraetan, și

ochii albaștri specifici kalusienilor din al doilea val, o alăturare neobișnuită, dovadă a descendenței amestecate. I se părea ciudat să-l vadă supărat. Întotdeauna își ascunsese cu măiestrie sentimentele adevărate. În acel moment, semăna izbitor cu Julian.

- Îmi pare rău, Rhee. Sper să mă ierte zeii.

- De ce îți pare...?

Înainte să-și termine propoziția, Veyron o apucă de gât și o izbi de ferestre. Forța impactului făcu să-i cadă pălăria, iar Veyron călcă pe ea, zdrobindu-i penele sub tocul cizmei. Mâna lui îi cuprindea perfect gâtul lui Rhee. O ridică de la podea și o strânse. Ea simți cum i se taie răsuflarea. Încercă să tragă aer, în timp ce se lupta să-i desprindă degetele unul câte unul. Era imposibil. Chipul lui familiar – tatăl celui mai bun prieten, antrenorul pe care îl cunoștea de ani de zile – părea contorsionat. Totul în jur încetinea. Își simțea limba umflată și aspră, se lupta pentru fiecare respirație. Vederea periferică începu să i se albească. Strămoșii se uitau atenți din portretele lor holografice, încremenite în timp, ca să vadă cum avea să se sfârșească totul. Va veni și ea să li se alăture?

- Îmi pare rău, Rhee, repetă Veyron. Nu mi-au dat de ales. N-am avut nicio șansă.

Când duse și cealaltă mână la gâtul ei, ochii lui Veyron se umplură de lacrimi.